

om den rigtige juridiske Forstaaelse af den midlertidige Finantslovs enkelte Udtryk, at give faste bestemte Regler, hvorunder man kunde passe ethvert Tilfælde ind. Vi mene, som sagt, at der ikke er Andet at gøre end at tage hvert enkelt Tilfælde for sig. Men saa komme Vanskelighederne. Saa mener den Ene Et, og den Anden et Andet, hvilket ligefrem følger af de menneskelige Forholds Natur og Væsen. Det, der i den ene Husboldning er en løbende Udgift, er i den anden Husboldning ikke nogen løbende Udgift. Nu kunde man ganske vist sige: her dreier det sig jo ikke om Pers eller Houls Budget, det er Statens Budget, og vi maa se paa, hvad der fra dens Standpunkt maa betragtes som løbende Udgifter. Men det er Noget, der følger af sig selv, at den Enkelte er tilbøielig til, naar der er Tale om, hvilke Udgifter der i Statsregnskabet skulle betragtes som løbende og hvilke som ikke løbende, at overføre sine Forestillinger fra det private Liv paa det offentlige. Derfor er jeg overbevist om, at, naar vi skulde forhandle her om de enkelte Udgifter, vilde 2 Personer ikke let blive enige om alle Punkter. Man kan naturligvis meget let være enig om den og den og den Post, men der vil møde overmaade mange Poster, om hvilke Meningerne vilde være delte. Saa viser det Uheldige sig ved at skulle opjøre Statsregnskabet efter midlertidige Finantslove. De midlertidige Finantslove vise sig at være et tveægget Sværd. Ubehagelighederne møde først Regjeringen, som skal afholde Statsudgifterne efter den midlertidige Finantslov. For hver enkelt Udgift maa vedkommende Minister undersøge, om den er løbende eller ikke løbende, og maa paa eget Ansvar, naar han anser det for tvivlsomt, afholde Udgiften. Men den Vanskelighed, som viser sig for Regjeringen, naar den skal afholde Udgifterne, den samme Vanskelighed kommer frem for Rigsdagen, naar den skal behandle Statsregnskabet; saa have vi Vanskelighederne, saa er det os, der skulle skjønne over, hvorvidt en Udgift maa anses for at være løbende, o: hvorvidt den falder ind under de ved den midlertidige Finantslov givne Bevillinger, eller den er en ikke løbende Udgift, der altsaa falder udenfor Bevillingerne, og med Hensyn til hvilken der kunde være Tale om at fordrø Regjeringen dragen til Ansvar. Baade Regjeringen og Rigsdagen ere vanskelig stillede. Men hvem er stillet uheldigst? Ja, det bliver Rigsdagen. Man maa huffe paa, at Regjeringens Medlemmer ere Embedsmænd, der ganske vist kunne feile, men ikke kunne drages til Ansvar, fordi de have feilet, naar Feilene ikke ere grove. Naar Regjeringen kan anføre anta-

gelige Grunde for, at den har opfattet en Udgift som løbende Udgift, selv om det er tvivlsomt, vil der i det praktiske Liv hverken i den ene eller den anden Retning kunne være Tale om at gjøre Ansvar gjældende mod Regjeringen. Rigsdagen maa lade det Skete passere, selv om der maatte være et Flertal for, at det ikke har været en løbende Udgift, naar man dog maa indromme, at Regjeringen har anført antagelige Grunde for sin Opfattelse. Den praktiske Konsekvens heraf bliver, at alle de Udgifter, som ere tvivlsomme — ved tvivlsomme forstaaer jeg, at det er tvivlsomt, om de ere løbende eller ikke løbende — kan Regjeringen rolig tillade sig at afholde, og dem maa Rigsdagen lade passere. Med andre Ord, midlertidige Finantslove, som omfatte det hele Finantsaar, ere ikke heldige; de svække let Rigsdagens Autoritet; de skabe for Regjeringen en ganske anderledes Ret og Veilighed til at handle efter et Skjøn. Skulde de blive almindelige, vilde det svække Rigsdagens Anseelse; de vilde let føre til praktiske Konsekvenser, som kunde virke skadelig paa Rigsdagens Indflydelse med Hensyn til Statsudgifternes Afholdelse. Af Hensyn hertil har Udvalgets Flertal ment at maatte gaa den Vej, naar vi drøftede Spørgsmaalet om, hvad der skulde anses for en løbende, og hvad for en ikke løbende Udgift, kun at anerkjende for løbende, hvad der forekom os utvivlsomt at være det. Hvad der var os utvivlsomt, have vi sammenstillet med de ikke løbende Udgifter og henstillet dem til Rigsdagens Beslutning, idet vi mene derigennem i hvert Tilfælde at have naaet at tage et Forbehold overfor Fremtiden, saaledes at det ikke efter den Maade, hvorpaa vi have stillet os, skal blive opfattet saaledes, at en Udgift fremtidigens anses for løbende, om hvilken dette kan anses for tvivlsomt.

Efter saaledes paa Flertallets Begne at have udtalt mig om Forstaaelsen af de midlertidige Finantslove og om, hvilke Bevillinger, der kan antages at være givne ved samme, og efter at have gjort Rede for, hvorledes Udvalgets Flertal i Almindelighed har stillet sig til de enkelte Udgifter, skal jeg gaa over til at gennemgaa disse. Jeg kan her fatte mig i større Dorthed, end jeg hidtil har kunnet gjøre. — Under Afdelingen A have vi under 38 Punkter opstillet de Udgifter, som vi utvivlsomt anse for løbende. Vi forlange imidlertid ingenlunde, at ærede Herrer i Et og Alt skulle gaa ind paa vor Opfattelse af, at disse Udgifter ere løbende. Vi have havt et ikke saa lille Arbejde at gjøre med dette Spørgsmaal, vi have meget minutøst overveiet, om den og den Udgift skulde anses for løbende eller ikke løbende.